

3) rodziców, dziadków oraz inne osoby, względem których poborowego (żołnierza) obciąża obowiązek alimentacyjny na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu, jak również osobę, która wychowywała go i utrzymywała przez okres co najmniej trzech lat przed ukończeniem przez niego osiemnastego roku życia, jeżeli:

- a) nie uzyskują dochodu i ukończyli: mężczyzna sześćdziesiąt pięć lat życia i kobieta sześćdziesiąt lat życia, a jeżeli są kombatantami lub inwalidami — odpowiednio sześćdziesiąt i pięćdziesiąt pięć lat życia, albo
- b) nie uzyskują dochodu i wychowują co najmniej jedno z dzieci lub rodzeństwa poborowego (żołnierza) w wieku do lat ośmiu.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 3, oraz rodzeństwo, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, spełniają warunek pozostawania na wyłącznym utrzymaniu poborowego (żołnierza), jeżeli nie ma innych osób zobowiązanych w bliższej kolejności do ich utrzymania.

3. Przepis § 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Zgodnie z art. 127 ust. 2 ustawy nie uważa się za dochód kwot uzyskiwanych z jakiegokolwiek tytułu niższych od najniższego wynagrodzenia pracowników za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, określonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie Kodeksu pracy.

§ 17. 1. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) albo wojewoda uznaje poborowego (żołnierza) za jedynego żywiciela rodziny, jeżeli są spełnione odpowiednio warunki określone w § 16 w stosunku do chociażby jednego członka rodziny.

2. W decyzji o uznaniu poborowego (żołnierza) za jedynego żywiciela rodziny wyszczególnia się członków rodziny, ze względu na których poborowy (żołnierz) został uznany za jedynego żywiciela rodziny.

§ 18. 1. Ostateczną decyzję, o której mowa w art. 127 ust. 3 ustawy, doręcza się również wojskowemu komendantowi uzupełnień.

2. Ostateczną decyzję o uznaniu żołnierza za jedynego żywiciela rodziny, mającego na utrzymaniu więcej niż dwóch członków rodziny, przesyła się także dowódcy jednostki wojskowej, której ewidencją jest objęty ten żołnierz.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 19. 1. Przepisy rozdziału 4, z zastrzeżeniem ust. 2—4, stosuje się odpowiednio do zwalniania junaków z zasadniczej służby w obronie cywilnej oraz poborowych ze służby zastępczej przed odbyciem tych służb.

2. Poborowego odbywającego służbę zastępczą, w razie przyjęcia na naukę do szkoły (zakładu) w systemie, o którym mowa w § 11 ust. 1 pkt 5 lit. b), zwalnia się z tej służby, jeżeli w dniu rozpoczęcia nauki odbyłby on służbę zastępczą przez okres co najmniej równy ustawowemu czasowi trwania zasadniczej służby wojskowej.

3. W stosunku do junaków odbywających zasadniczą służbę w obronie cywilnej oraz poborowych odbywających służbę zastępczą organem wojskowym właściwym w rozumieniu art. 87 ust. 4, w związku odpowiednio z art. 145 ust. 5 lub art. 196 ust. 2 ustawy, jest wojskowy komendant uzupełnień, a organem wojskowym wyższego stopnia właściwym w rozumieniu art. 87 ust. 5, w związku odpowiednio z art. 145 ust. 5 lub art. 196 ust. 2 ustawy, jest szef wojewódzkiego sztabu wojskowego, właściwi ze względu na miejsce odbywania odpowiedniej służby przez te osoby.

4. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) albo wojewoda przesyła ostateczne decyzje, o których mowa w § 14 ust. 2 i § 18 ust. 2, dotyczące junaków odbywających zasadniczą służbę w obronie cywilnej oraz poborowych odbywających służbę zastępczą, wojskowemu komendantowi uzupełnień, właściwemu ze względu na miejsce odbywania odpowiedniej służby przez te osoby.

§ 20. Postępowanie w sprawach określonych w rozporządzeniu, nie zakończone w dniu jego wejścia w życie ostatecznym orzeczeniem lub decyzją, toczy się w dalszym ciągu na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 21. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1989 r. w sprawie udzielania odroczeń zasadniczej służby wojskowej oraz uznawania poborowych i żołnierzy za jedynych żywicieli rodzin (Dz. U. z 1991 r. Nr 82, poz. 370).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 9 czerwca 1992 r.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

432

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 30 października 1992 r.

w sprawie zasad i warunków zatrudniania w szkołach i placówkach publicznych nauczycieli nie będących obywatelami polskimi.

Na podstawie art. 95 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 95, poz. 425 oraz z 1992 r. Nr 26, poz. 113 i Nr 54 poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o szkole, należy przez to rozumieć publiczne szkoły i placówki wymienione w art. 2 pkt 1—5, 9 i 10 ustawy z dnia 7 września 1991 r.

o systemie oświaty (Dz. U. Nr 95, poz. 425 oraz z 1992 r. Nr 26, poz. 113 i Nr 54, poz. 254).

§ 2. 1. W szkołach mogą być zatrudniani nauczyciele nie będący obywatelami polskimi wtedy, gdy taka potrzeba wynika z organizacji nauczania w szkole, przede wszystkim jednak na stanowiskach nauczycieli języków obcych.

2. Stosunek pracy z nauczycielami, o których mowa w ust. 1, nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187 i Nr 31, poz. 214, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 197 i 198, Nr 36, poz. 206 i Nr 72, poz. 423, z 1991 r. Nr 95, poz. 425 i Nr 104, poz. 450 oraz z 1992 r. Nr 53, poz. 252 i Nr 54, poz. 254).

3. Do nauczycieli, z którymi został zawarty stosunek pracy, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy Karty

Nauczyciela odnoszące się do nauczycieli zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, chyba że postanowienia umów międzynarodowych stanowią inaczej.

§ 3. Zatrudnienie w szkole nauczyciela nie będącego obywatelem polskim wymaga zgody organu prowadzącego tę szkołę.

§ 4. Przy zatrudnianiu nauczycieli nie będących obywatelami polskimi organ wyrażający zgodę na ich zatrudnienie może odstąpić od wymogów kwalifikacyjnych, określonych w przepisach o kwalifikacjach nauczycieli — w zakresie wykształcenia i przygotowania pedagogicznego — tylko wtedy, gdy taka potrzeba wynika z organizacji nauczania w szkole.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Edukacji Narodowej: *Z. Flisowski*

433

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 15 października 1992 r.

w sprawie wysokości opłat za sprawdzenie kwalifikacji osób ubiegających się o uprawnienie do kierowania pojazdami oraz wysokości wynagrodzenia egzaminatorów.

Na podstawie art. 84 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1992 r. Nr 11, poz. 41 i Nr 26, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Od osób ubiegających się o uprawnienie do kierowania pojazdami pobiera się opłatę za sprawdzenie teoretycznych i praktycznych kwalifikacji, zwaną dalej „opłatą egzaminacyjną”, w wysokości:

- 1) 270.000 zł — przy kategorii A prawa jazdy,
- 2) 300.000 zł — przy kategorii T lub M prawa jazdy,
- 3) 360.000 zł — przy kategorii B prawa jazdy,
- 4) 410.000 zł — przy kategorii C, D lub trolejbusowej prawa jazdy,
- 5) 430.000 zł — przy kategorii E prawa jazdy,
- 6) 350.000 zł — przy pozwoleniu na prowadzenie tramwaju,
- 7) 50.000 zł — przy karcie motorowerowej lub woźnicy,
- 8) 40.000 zł — przy karcie rowerowej.

2. W razie częściowego sprawdzania kwalifikacji, opłata egzaminacyjna wynosi 20% za egzamin teoretyczny i 80% za egzamin praktyczny opłaty określonej w ust. 1.

3. Opłaty egzaminacyjne w wysokości połowy kwot określonych w ust. 1 i 2 pobiera się od:

- 1) inwalidów I i II grupy,
- 2) inwalidów III grupy ze schorzeniami (uszkodzeniami) kończyn, którzy zgodnie z orzeczeniem zakładu opieki

zdrowotnej, upoważnionego do prowadzenia badań lekarskich kandydatów na kierowców i kierowców, mogą kierować pojazdem,

- 3) inwalidów wojennych i wojskowych,
- 4) dzieci do lat 14 ubiegających się o kartę rowerową, — jeżeli jazda egzaminacyjna odbywa się pojazdem osób wymienionych w pkt 1—3 przystosowanym do rodzaju ich inwalidztwa lub rowerem osób wymienionych w pkt 4.

§ 2. 1. Za sprawdzenie kwalifikacji osoby ubiegającej się o uprawnienie do kierowania pojazdami egzaminatorowi, z zastrzeżeniem ust. 3, przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

- 1) 35.000 zł — przy kategorii A, T lub M prawa jazdy,
- 2) 45.000 zł — przy kategorii B prawa jazdy,
- 3) 50.000 zł — przy kategorii C, D lub trolejbusowej prawa jazdy,
- 4) 55.000 zł — przy kategorii E prawa jazdy,
- 5) 45.000 zł — przy pozwoleniu na prowadzenie tramwaju,
- 6) 15.000 zł — przy karcie motorowerowej lub woźnicy,
- 7) 10.000 zł — przy karcie rowerowej.

2. W razie częściowego sprawdzania kwalifikacji, do wynagrodzenia egzaminatora stosuje się odpowiednio przepis § 1 ust. 2, z tym że jeżeli egzamin teoretyczny zamiast w formie pisemnego testu jest przeprowadzony w formie ustnej, to wynagrodzenie egzaminatora zwiększa się o 100%.